

Sygn. akt III Ca 1884/19 Sprostowano postanowieniem z dnia 30.10.2020 r.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 maja 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawach połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia z wniosków Z. P. z udziałem J. Ś. (1)

o złożenie do depozytu sądowego postanowił:

1. umorzyć postępowanie w przedmiocie wniosku Z. P. o złożenie do depozytu sądowego z dnia 26 lipca 2018 roku;
2. oddalić wniosek Z. P. o złożenie do depozytu sądowego z dnia 18 czerwca 2018 roku;
3. stwierdzić, że wnioskodawca i uczestniczka w obu połączonych sprawach ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskiem z dnia 18 czerwca 2018 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego w Zgierzu, Z. P. wniósł o zezwolenie na składanie do depozytu sądowego kwot należnych na rzecz J. Ś. (1), podnosząc, że od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia 6 marca 2018 r. przesyłał na adres uczestniczki J. Ś. (1) kwotę 200,50 zł. W kwietniu 2018 r. (...) Centrum (...) Poczty Polskiej odesłało wnioskodawcy wpłaconą kwotę z dopiskiem „adresat Nieznany”.

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. W Sądzie tym sprawa została zarejestrowana za sygn. akt III Ns 1145/18

Kolejnym wnioskiem z dnia 26 lipca 2018 r. skierowanym już do Sądu Z. P. wniósł o zezwolenie na wpłaty do depozytu sądowego kwot 200,50 zł tytułem kosztów należnych na rzecz J. Ś. (1), podnosząc że J. Ś. (1) jako wierzycielka zaprzestała przyjmowania przekazów pocztowych. Sprawa została zarejestrowana za sygn. akt III Ns 716/18.

Postanowieniem z dnia 11 października 2018 r. Sąd Rejonowy połączył sprawę III Ns 716/18 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą o sygn. akt III Ns 1145/18.

Pismem z dnia 11 października 2018 r. wnioskodawca doprecyzował żądanie wniosku w obu sprawach, wskazując że dotyczą one tożsamego żądania. Wniósł o zezwolenie na składanie do depozytu sądowego kwot po 200,50 zł miesięcznie tytułem kosztów sądowych zasądzonych na rzecz J. Ś. (1), którą wskazał jako osobę uprawnioną do odbioru złożonej do depozytu kwoty, wskazując równocześnie, iż wypłata złożonej kwoty winna nastąpić po złożeniu przez wnioskodawcę oświadczenia o zakończeniu składania przedmiotu świadczenia do depozytu.

Na rozprawie w dniu 7 maja 2019 r. wnioskodawca cofnął wniosek w sprawie III Ns 716/18, poparł zaś w sprawie III Ns 1145/18, wnosząc o zezwoleniami na składanie do depozytu sądowego kwot po 200,50 zł miesięcznie poczynając od grudnia 2017 r. do czasu całkowitej spłaty kwoty 7.500 zł zasądzonej orzeczeniem Sądu Najwyższego od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki tytułem kosztów procesu, a objętej egzekucją toczącą się za sygn. akt Km 3126/17.

Uczestniczka J. Ś. (1) wyraziła zgodę na cofnięcie wniosku w sprawie III Ns 716/18 i wniosła o oddalenie wniosku w sprawie III Ns 1145/18.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następujących ustaleniach faktycznych, które Sąd Okręgowy przyjął za własne.

J. Ś. (2) od 1975 r. zamieszkuje w Ł. przy ul. (...).

Na wniosek J. Ś. (2) z dnia 14 listopada 2017 r. jako wierzycielki, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu M. D. prowadzi przeciwko Z. P., jako dłużnikowi, postępowanie egzekucyjne za sygn. akt Km 3126/17 na podstawie

tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II Cz 43/17 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 18 sierpnia 2017 r., którym zasądzono na rzecz J. Ś. (2) koszty procesu.

Na dzień 24 lipca 2018 r. egzekwowane koszty procesu wynosiły 6.415 zł. Wierzycielka w toku egzekucji ograniczyła egzekucję wnosząc o jej umorzenie w zakresie kwot:

- 200,50 zł uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio wierzycielce w dniu 7/12/2017;
- 200,50 zł uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio wierzycielce w dniu 9/01/2018;
- 200,50 zł uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio wierzycielce w dniu 7/02/2018;
- 200,50 zł uiszczonej przez dłużnika bezpośrednio wierzycielce w dniu 9/03/2018

Wszystkie 4 w.w. wpłaty zostały dokonane przez dłużnika na rzecz wierzycielki przekazami pocztowymi skierowanymi na adres zamieszkania J. Ś. (2) w Ł. przy ul. (...).

W dniu 6 kwietnia 2018 r. Z. P. nadał w placówce Poczty Polskiej S.A w W. przekaz pocztowy na kwotę 200,50 zł nr (...), w którym jako odbiorcę wskazał J. Ś. (1), podając jako jej adres: Ł. ul (...). W efekcie przekaz został zwrócony nadawcy dnia 13 kwietnia 2018 r. z adnotacją „adresat nieznany”, ponieważ w adresie odbiorcy przekazu wpisana została ulica (...) zamiast Sukiennicza.

Z udziałem J. Ś. (1) i Z. P. toczyło się uprzednio wiele postępowań sądowych, w toku niektórych z nich J. Ś. (1) uzyskała tytuły wykonawcze na swoją rzecz, na podstawie których prowadzona jest przeciwko wnioskodawcy egzekucja komornicza,

Wnioskodawca i uczestniczka nie rozmawiają ze sobą, jednak widują się w B., gdzie wnioskodawca mieszka, a uczestniczka często przebywa na działce rekreacyjnej, która była przedmiotem postępowań sądowych toczących się z udziałem wnioskodawcy i uczestniczki.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W zakresie postępowania wywołanego wnioskiem zarejestrowanym pierwotnie za sygn. akt III Ns 716/18 Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 512 § 1 k.p.c. wobec cofnięcia wniosku przez Z. P. za zgodą uczestniczki postępowania.

Drugi z wniosków będących przedmiotem rozpoznania podlegał zaś oddaleniu jako niezasadny.

W znaczeniu materialnoprawnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego stanowi zdarzenie prawne, którego skutkiem jest wygaśnięcie zobowiązania cywilnoprawnego. Chociaż złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego nie jest w sensie ścisłym spełnieniem świadczenia przez dłużnika, to jednak pod względem skutków prawnych zrównane jest ze spełnieniem świadczenia. Przepis art. 470 k.c. stanowi bowiem, że ważne złożenie do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia i zobowiązuje wierzyciela do zwrotu dłużnikowi kosztów złożenia.

Podstawy uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, prawa i obowiązki stron stosunku zobowiązaniowego, wynikające z faktu złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego oraz skutki prawne złożenia regulują przepisy art. 467-470 k.c., mające charakter przepisów ogólnych, oraz inne przepisy Kodeksu cywilnego i innych ustaw, mające charakter przepisów szczególnych.

Z kolei, w znaczeniu proceduralnym złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego jest rodzajem postępowania sądowego, w którym rozstrzygana jest kwestia formalnej możliwości złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Treść rozstrzygnięcia sądu w takiej sprawie wyraża się albo w udzieleniu przez sąd zezwolenia na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, albo w oddaleniu wniosku o złożenie przedmiotu

świadczenia do depozytu sądowego. Rozpoznanie istoty sprawy w tego rodzaju postępowaniu sprowadza się natomiast do oceny, czy według przytoczonych we wniosku okoliczności, złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione

Przepis art. 693¹ k.p.c. stanowi, że w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, ograniczając się do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Ten właśnie przepis wyznacza nie tylko zakres rozpoznania sprawy w postępowaniu o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, ale stanowi podstawę prawną rozstrzygnięcia. Treść rozstrzygnięcia sądu w sprawie o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uzależniona jest bowiem od tego, czy sąd uzna, że według przytoczonych przez wnioskodawcę okoliczności złożenie do depozytu sądowego jest prawnie uzasadnione, czy też nie.

Zgodnie z art. 467 k.c. poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego:

- 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela;
- 2) jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia;
- 3) jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem;
- 4) jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione.

W świetle powyższej regulacji wskazać należy, iż okoliczności faktyczne przytoczone przez wnioskodawcę w sposób oczywisty wskazują na bezzasadność wniosku.

W okolicznościach sprawy znana jest wierzycielka i nie ma w tym zakresie sporu. Znany jest również dłużnikowi adres wierzycielki, który od 1975 r. pozostaje ten sam. Nadto wierzycielka i dłużnik często widują się na nieruchomościach w B.. Świadczenie, którego dotyczy wniosek jest przedmiotem postępowania egzekucyjnego prowadzonego od 2017 r. z wniosku J. Ś. (1) jako wierzycielki przeciwko Z. P. jako dłużnikowi w sprawie Km 3126/17. Mimo toczącej się egzekucji wierzycielka przyjmowała dokonywane przez dłużnika przekazami pocztowymi kierowanymi na jej adres wpłaty na poczet należności objętej postępowaniem egzekucyjnym. Przekaz z kwietnia 2018 r. został zaś zwrócony dłużnikowi jako nadawcy nie z uwagi na zmianę adresu uczestniczki, czy odmowę jego przyjęcia, a z uwagi na błędne wpisanie w druku przekazu adresu wierzycielki. Tym samym dłużnik w sposób oczywisty ma możliwość spełnienia świadczenia z pominięciem instytucji złożenia świadczenia do depozytu sądowego. Może to bowiem uczynić bądź to w postaci wpłat na konto Komornika Sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne, bądź to bezpośrednio wierzycielce przekazem pocztowym, czy też do rąk wierzycielki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy oddalił wniosek, orzekając o kosztach postępowania w obu połączonych sprawach na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., uznając że uczestnicy byli w takim samym stopniu zainteresowani wynikiem sprawy.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego złożył wnioskodawca, zaskarżając je w zakresie punktu 2. i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie wniosku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji i podzielił w całości jako prawidłowe rozważania prawne. Sąd Rejonowy zastosował właściwe przepisy prawa materialnego i dokonał ich prawidłowej interpretacji na gruncie przyjętych ustaleń faktycznych.

Apelujący nie wskazał w apelacji poza ogólnymi stwierdzeniami, jakie zarzuty kieruje do skarżonego orzeczenia.

Wnioskodawca swoje roszczenie określił jako wniosek o złożenie do depozytu sądowego. Trafnie uznał Sąd Rejonowy, że okoliczności faktyczne przytoczone przez wnioskodawcę wskazują na bezzasadność wniosku. W sprawie nie zaistniał bowiem żaden z przypadków określonych w treści art. 467 k.c., uzasadniający możliwość złożenia przez dłużnika przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

W świetle treści uzasadnienia przez wnioskodawcę roszczenia o złożenie świadczenia do depozytu sądowego, sprowadzającego się do twierdzenia, że wierzycielka nie odbiera przesyłanych jej kwot, mimo wysyłania na dotychczasowy adres, należy podnieść, że stan faktyczny sprawy wskazuje jednoznacznie, że nadany w dniu 6 kwietnia 2018 r. przez Z. P. przekaz pocztowy na kwotę 200,50 zł, w którym jako odbiorcę wskazał J. Ś. (2), podając jako jej adres Ł. ul (...), został nadany z pomyłką wnioskodawcy co do nazwy ulicy. W adresie odbiorcy przekazu wpisano bowiem ulicę (...) zamiast Sukiennicza.

Jak trafnie podniósł Sąd Rejonowy, w okolicznościach sprawy znana jest dłużnikowi wierzycielka, znany jest mu adres wierzycielki, który od 1975 r. pozostaje ten sam, a wierzycielka i dłużnik często widują się na nieruchomościach w B..

Jak to już stwierdzono powyżej przekaz z kwietnia 2018 r. został zwrócony dłużnikowi jako nadawcy nie z uwagi na zmianę adresu uczestniczki, czy odmowę jego przyjęcia, a z uwagi na błędne wpisanie w druku przekazu adresu wierzycielki.

Okoliczności sprawy wskazują zatem, że Z. P. jako dłużnik ma możliwość spełnienia świadczenia na rzecz wierzycielki J. Ś. (1) bądź to w postaci wpłat na konto Komornika Sądowego prowadzącego postępowanie egzekucyjne, bądź to bezpośrednio wierzycielce przekazem pocztowym, czy też do rąk wierzycielki.

W konsekwencji należy stwierdzić za Sądem pierwszej instancji, że spełnienia świadczenia przez Z. P. na rzecz J. Ś. (1) może nastąpić z pominięciem instytucji złożenia świadczenia do depozytu sądowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.